
DONCS AIXÒ

Marcel·lí
Borrell

Teatral

Paeria de Lleida, Saló de Plens, 25 setembre, 9 hores. Comença el ple mensual extraordinari. A les primeres rèpliques i contrarèpliques amb mala bava, Montse Mínguez que abandona el rol de (d)ama estupenda, desvetllant: "Això és un teatre i tots som personatges". I ses senyories es fiten confoses, agafades en fals. Però la representació segueix endavant alleugerida per la revelació, un cop que la Mínguez es torna a calçar la màscara de favorita del primer actor de la companyia. Una companyia pirandelliana amb 27 personatges en busca d'autor. Pel que fa a la posada en escena, més que teatre-document políticament justicier, *El Ple de Setembre* és *El retaulle del flautista* llegit amb micro.

Montse Mínguez:

"Això és un teatre i tots som personatges" en busca d'autor

Com passava en el teatre del segle XIX, quan el primer actor de la companyia és el director d'escena, fa que la representació giravolti al seu dictat. Ja es poden escarrassar els galants joves, les senyorettes de companyia, els actors de caràcter i els malvats de la funció, que en la darrera escena, l'última paraula sempre és la del primer actor. Pel que respecte a la durada de la funció, ¡14 horetetes!, venia a ser la versió pedestre de *¡Danzad, danzad, malditos!*. Per cert, ho vaig veure a la tele. Teatre televisat, doncs. Sense el dinamisme televisiu, la cosa encara deu ser més pal.